

48
TRÖST EMOT LIVVET,

GIFVEN

DÅ

PRIMARIE THEOLOGIE PROFESSOREN VID
KONGL. ACADEMIEN I ÅBO OCH DOM-PROB-
STEN VID SVENSKA FÖRSAMLINGEN
DÅRSAMMASTÅDES,

HÖGVÖRDIGE HERR DOCTOR

SAMUEL PRYSS,

JORDFÅSTES,

DEN 29 JULII 1779.

Å B O,

Tryckt hos K. Acad. Boktr. J. C. FRENCKELLS Enka.

MF 9740

Hvi fick jag ej det stånd behålla,
Där jag bland möjligheter var?
Hvad kan den ej år til förvålla,
At lifvet jag förskyllat har?
Och skulle jag det på mig taga,
Ach! hvi fick jag ej välja då,
At Växters känslolöshet få
Ell' Andars lott at kropp ej draga?

Om Väsens tal jag skulle öka
Som kropp och själ måst taga mot,
Hvi fick jag mig ej hemvist söka
Bland millioner verldars klot?
Af Ödet dömd vid jorden låda,
Om jag dock lif bland Villar fått,
Dit Vanans tyranni ej nått,
Där falskt behof gör ingens våda!

Bland menskior satt, som Vildjurs seder
I samfunds bojer bära quar,
Där våld och brott ger magt och heder,
Förtjenstens arfvod lönskhets tar,
Där falskhet knapt sig vårdar dölja,
Där ofkulds bröd blir arghets rof,
Där hvar år gåck, som ej år bof,
Förföljs, som sjelf ej kan förfölja;

Bland

Bland dem där guld man måste hafva,
Ell' i föragt och usselhet
För dem, det slumpvis undfått, slafva;
Du Alder, som håraf ej vet,
Hvi tog du, sälla Barndom, ånde,
Då i okunnighetens sköt
Fag lifvets sötma ännu njöt
Och kunskaps okets tyngd ej kände.

Du som så klagar på en börda,
Som lättas ej af knotets röst,
Försyncens nåd dig ägnar vårda,
Som skänkt ofs en osviklig tröst.
Du föddes, menskja! för at lida;
Den lagen står; så lid och tål:
Din själ för forger är et mål;
Din kropp mot plågor måste strida;

Ditt tilstånd öppet är för brister;
Ditt namn förtalet svårtar ner;
En Vän du efter annan mister,
Och hoppet tynar mer och mer;
Men om dig Ödet lifvet gifvit
Ett lif så bittert, stråft och ondt,
At med det samma bli försont;
Så minns dig Döden lofvad blifvit.

Den Hedersman, som nu beslutit
Ett långt och tröttsamt lefnadslopp,
Har länge tröst derunder njutit
Af detta löfte, detta hopp:
Det ingett tålmodis förmåga
I barndoms ledsnad och förtret,
I Manna årens trålsamhet,
Och allt hvad åldern mågtat plåga.

Men det hos Honom var förenadt
Med uplyst Religion och tro,
Med samvet ifrån fläckar renadt
Och derpå grundad sinnes ro.
Om lifvet mindre bäskt tycks smaka
Då drycken af en Vån blir delt,
Den lyckan slog ej honom felt
Uti en huld och ömsint Maka.

Det sägs at Thracer fordom låtit
Vid dödsfall höras glädjeskri,
Vid menskjors födsel åter gråtit;
Det folket var mer klokt än vi.
På sorgen, som vår mistning väcker,
Må ömhet för den Döde rå,
Och må den trösten gälla få:
Vårt lif ej eller evigt råcker!
